

Pred autobusom stáli nastúpení všetci účastníci zájazdu, plní očakávaní a radosti z toho, že ten deň už konečne prišiel. Bolo piateho januára a my sme čakali, kým sa ozve slasťný zvuk naštartovania autobusu a my sa vyberieme na dlhú cestu do mesta, kde sa vypína aréna, v ktorej gladiátori bojovali o holý život, do mesta, v ktorom (ako sme zistili) je šikmá aj lampa, či dopravná značka, do mesta, kde nájdete celé rodiny holubov a gondolierov. Vyrazili sme smerom Taliansko.

Michalovce sa nám strácali z dohľadu a cestu by som mohla počastovať viacerými kladnými, či zápornými prídavnými menami, ako napríklad dlhá, či zábavná, únavná, no poučná. Krátili sme si ju vtipmi, pesničkami, napchávaním sa, či otvoreným rozprávaním o zakázaných témach. Zaviedli sme obľúbené výletné pravidlo: „Cez deň spi a v noci ži“, ktoré všetci účastníci s radosťou dodržiavali.

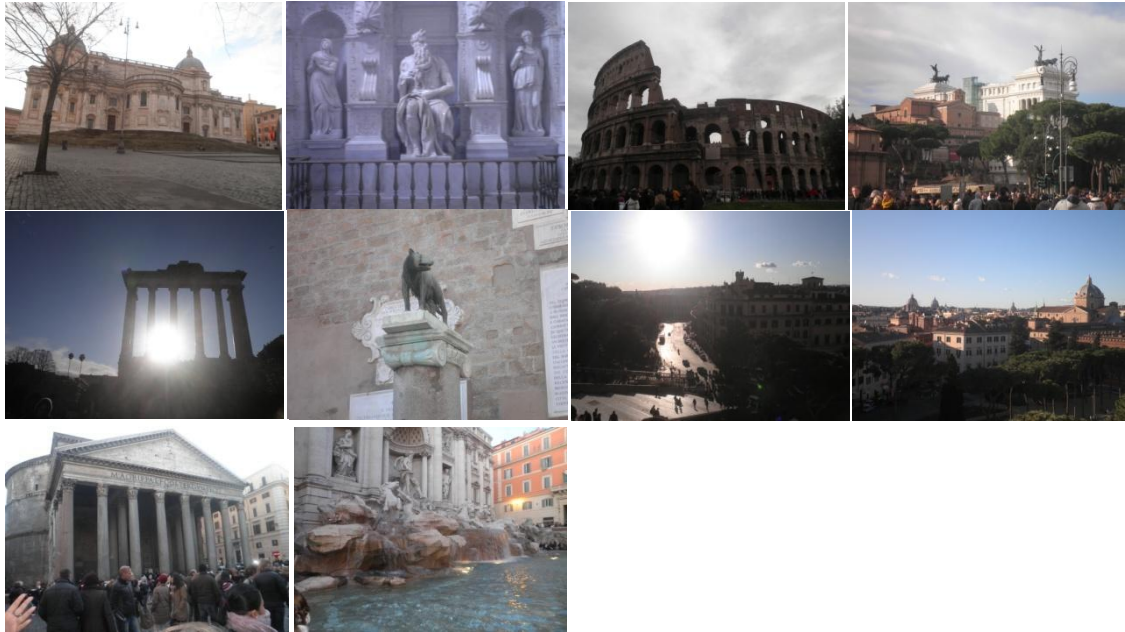

Prvé ráno sme si urobili tzv. rannú hygienu na benzínovej pumpke. Po našom odchode toalety voňali za zubnou pastou, voňavkami, suchým šampónom, či lakom na vlasy. Každý horel nadšením z toho, že čoskoro naše nohy mali prejsť bránami Ríma. Poslednú hodinku cesty nám spríjemňovala naša sprievodkyňa, ktorá nám s radosťou dávala výklad na maličkých obrazovkách. Ten nám obohacovala svietením malým červeným svetielkom na aj tak nečitateľné obrazy.

Vystúpili sme pri stanici metra s dlhým zoznamom miest, ktoré sme si mali pozrieť. Väčšina skupiny mala možnosť ísť metrom po prvý krát a tak vo vozni, ktorý toľko Slovákov nezažil asi ani raz od svojej výroby, vzniklo množstvo kreatívnych fotiek...

Na začiatku našej cesty po Ríme sme mali možnosť pozrieť si dve baziliky – bazilika Santa Maria Maggiore a San Pietro in Vincoli. V San Pietro sme videli známu Michelangelovu sochu Mojžiša. Ďalej sme zamierili smerom k už spomínanému Koloseu, ktoré nás samozrejme ohromilo svojou veľkoleposťou. Prechádzali sme sa uličkami, po ktorých mali možnosť prejsť milióny ľudí. Vďaka najlepšiemu dozoru, aký sme mohli mať, sme mali možnosť popozerať si miesta, ktoré nás zaujímali najviac. Atmosféra rímskych ulíc bola naozaj čarovná. Prichádzali sme k Rímskemu Fóru. Pre niekoho len kopa kameňov a pre niekoho kúsok histórie. Nasledujúci bol Kapitolský vršok s bazilikou Santa Maria in Aracoeli, ku ktorej vedie 124 schodov. Odtiaľ sme mali časť Ríma a dokonca aj Vatikán ako na dlani. Po dlhom chodení sme sa usadili na početných schodoch a zasa sa potvrdilo, že sme sa tam zišli perfektná partia. Nasledujúca pamiatka, ku ktorej sme sa dostali cez Benátske námestie, bol Panteón- obrovitánska budova s nádychom histórie Rimanov. Stmievalo sa, keď blesky našich fotoaparátov hladkali sochy Fontány di Trevi. Deň sme ukončili na najznámejšom Španielskom námestí, kde bol koncert opery. Na konci dňa sme zamierili smerom na ubytovňu- dať si konečne sprchu. Spiatočnou cestou v metre sa naše telá dotýkali takmer celé, však nie preto, žeby vznikli nové lásky, ale preto, lebo vo vozni bolo tak neznesiteľne veľa ľudí, že sa nedalo ani len pohnúť. A tak sme si vyskúšali, ako sa cítia sardinky v konzerve...

Noc bola ešte mladá a nekonečná...horšie to už bolo so skorým ranným vstávaním. Naplánovaný sme mali Vatikán a výstavu „Body Worlds“

Ak poviem, že cestu na výstavu nám spríjemňoval sprievodca „Jurko“, alebo „Zajačik96“ zo študentských radov, všetci hneď budú vedieť o koho ide.

Výstava stála naozaj za to. Pozorne sme si prezerali svaly, kosti, orgány vypreparovaných ľudí. V niektorých prípadoch nám behal mráz po chrbte. Všetci sa fajn vedieť, čo všetko sa v nás skrýva... Rozdelení na tri skupinky sme sa prechádzali medzi desiatkami expozícií. Plní energie sme sa vybrali na ďalšiu zastávku na našej ceste - do Vatikánu, štátu v meste.

Nasledujúc pani sprievodkyňu sme sa dostali až pred Vatikánske múzeá, kde sme museli prejsť špeciálnou prehliadkou, keby náhodou niekto z nás bol terorista a namiesto rezníka mal v taške bombu.

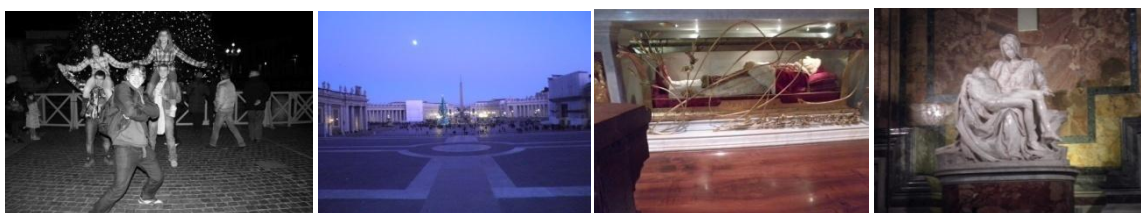
Múzeá boli naozaj famózne. Všetci ťažko opisovať tisícky obrazov, sôch, či mozaík. Musím zdôrazniť, že nám na tomto výlete šťastie prišlo z každej strany. Či sa to už týkalo dozoru, počasia, alebo nálady, avšak tu jedno sklamanie nastalo. Bohužiaľ, sme sa nedostali do Sixtínskej kaplnky, kvôli osobným potrebám pápeža...

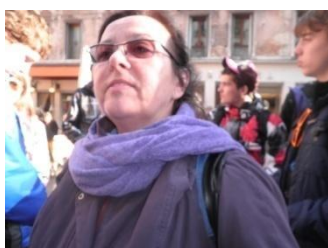
Po prehliadke sme mali pauzu na obed, ktorú hádam každý využil na ochutnanie pravej talianskej kuchyne a myslím, že mi väčšina dá za pravdu, že tá sa s našimi bryndzovými haluškami, či s poriadne veľkým obedom od mamky, porovnať ani zďaleka nedá.

Bazilika svätého Petra nás taktiež očarila magickou atmosférou, no keď sa na hlavnom námestí zotmelo, v strede svietili svetlá na vianočnom stromčeku, mesiac v splne sedel na oblohe a my sme stáli pod balkónom pápeža, v hlave nám to spúšťalo mnohé myšlienkové pochody...

Po dlhom dni sme nasledovali vejúcu žltú zástavku a na ubytovni sme sa pripravovali na cestu do Pisy. Hneď na ráno sme si vypočuli pár vtipných vtipov od našej sprievodkyne, ktorej reakcia na našu reakciu znela asi takto „Ta čo? Ta čo sa nesmejete? Ešte ste sa nezobudili? Či nechápete?“. No zdalo sa nám, že to nebude ani jedným, ani druhým...

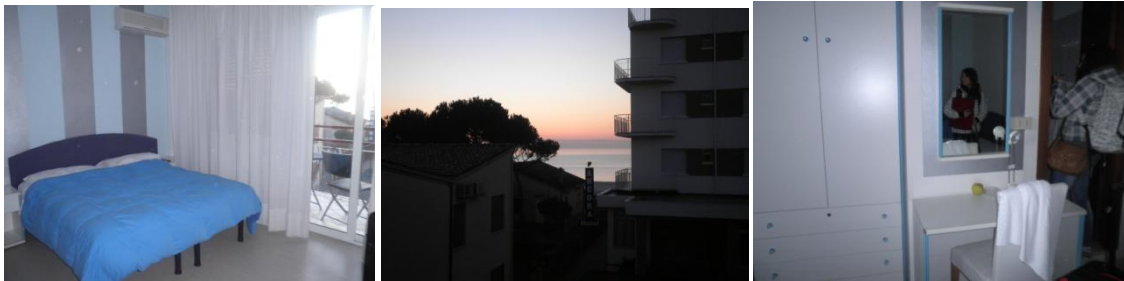
Mesto, ktoré preslávila najmä šikmá veža, nás privítalo krásnym počasím a stánkami, ktoré by mnohí z nás pomenovali ako „šatriky“. To si mnohí z nás nenechali ujsť. Chýbala nám asi hodina do prehliadky veže, a tak nás na pár chvíľ obliala nákupná horúčka. Myslím, že predavači z nás mali obrovskú radosť aj napriek tomu, že Slováci (chudobný národ) sa snažil zbíjať ceny, kde sa dalo...

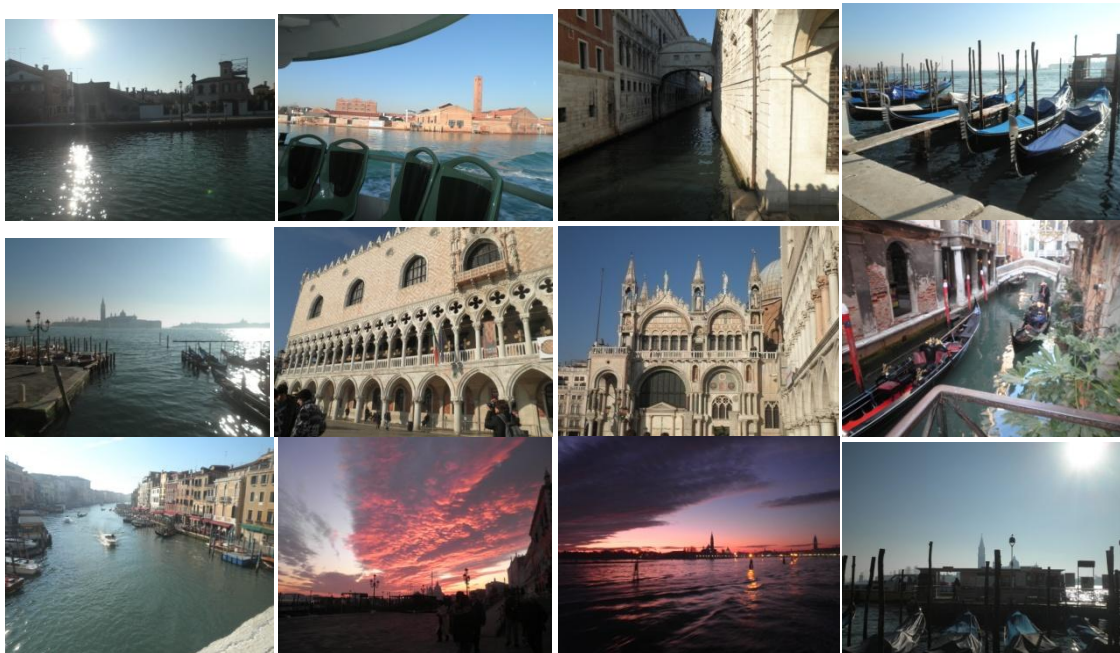
S plnými taškami slnečných okuliarov, mikín s nápismi I <3 Pisa sme kráčali po kruhovom schodisku hore na vežu. Zážitok bol naozaj neopísateľný. Vietor nám hladkal líca a my sme obdivovali všetko navôkol, budovy, či futbalový štadión...

Čakal nás už iba posledný deň, čo však nebol dôvod na zármutok, pretože sme mierili do Benátok...Ubytovali nás v hoteli, v ktorom niektorí mali v kúpeľni fén a niektorí dokonca „vysávač“. Keďže to bola posledná noc, poriadne sme si to užili a chystali sme sa poriadne užiť si posledný deň. Ráno sme obdivovali ružový obzor a pomaly si uvedomovali, že večer sa budeme musieť vydať na cestu naspäť do reality.

Deň vo Venezii, v Benátkach zbehol naozaj veľmi, až priveľmi rýchlo. Kým sme si pozreli ostrov Murano, ktorý je známy výrobou skla, obdivovali Benátky, nám sv. Marca, nádherné masky vo vitrínach obchodov, kde nás slušne zdravili gondolieri a naháňali holuby, už sme sedeli na lodi naspäť. Slnko pomaly zapadalo a na oblohu vyšiel obrovský do ružova sfarbený mesiac. Vietor nám rozfúkaval vlasy a my sme kývali Benátkam.

Usadili sme sa do autobusu plný zážitkov a zaspali unavení po dlhom dni.

A čo mi ostáva na koniec? Poďakovať všetkým, ktorí sa zúčastnili, no najmä dozoru, ktorý bol najlepší, aký mohol byť. A nakoniec, už len citovať nášho Jurka: „Kto druhému jamu kope, taká Katka“...

Ďalšie fotografie sú vo fotogalérii.